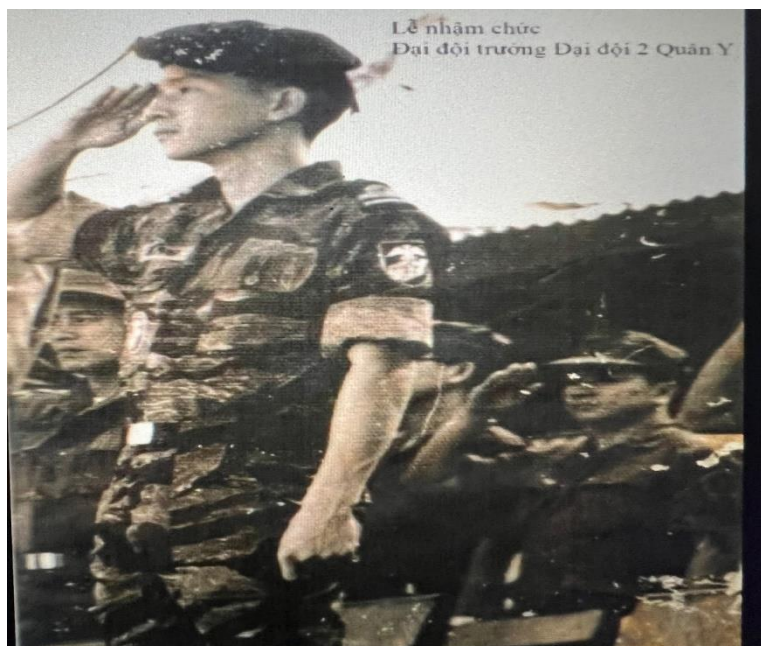

Vĩnh biệt Ông Thầy BS Trần Xuân Dũng

Phan Nhật Bắc

Ngày 29 tháng mười năm 2022 tôi không biết là ngày tôi gặp Bác sĩ Dũng lần cuối ,tôi và ông cãi nhau về cái vụ đo áp huyết cho tôi, ông dùng cái máy đo áp huyết Thủy ngân cổ lỗ tôi nhân ông .

-Trời ông mua cái khác đi cái này cũ quá rồi ;

-Ông để tôi đo cái này tôi mang theo từ VN qua trại Tị Nạn ,rồi đem sang Úc năm 1978 đó.Tôi là bác sĩ hay ông là bác sĩ ?

-Dạ ông là Tu bíp Thầy tui .

-Tặng ông cao rồi 160/75 tôi viết toa cho ông qua Thảo Nguyên mua rồi về đây tôi lấy nước cho uống,rồi vài ngày sau khám lại ok

Tôi cầm hộp thuốc Indapamide trị cao huyết áp ,nhìn ông rồi chào theo kiểu nhà binh .

Ông còn nói thêm -2 ngày nữa ra nhé,dừng thờ ơ với cao huyết áp nó như cái lò xo ấy lên xuống bất thường nhớ uống thuốc điều đặn.

2 ngày sau tôi ra gặp ông đo lại tặng ông tôi thấy vạch thủy ngân chuyển động tôi nói 150/70 ok rồi. Ông làm thình vì biết tôi đoán đúng im lặng một hồi ông nói

-Tôi cho người anh em một toa thuốc nữa nhé ông lý thật không chích thuốc ngừa Covit không sợ chết sao ?

-Ngày xưa bom đạn trên đầu không chết xá gì Covit ông ơi;tôi không chích vì tui máu O nghe tôi nói ông lắc đầu,ông bịt kín mặt chữa hai con mắt nhìn tôi chán chường trong ánh mắt đó, vì lúc này Melbourne chết rất nhiều do con Covit của Tàu .

Cái toa thuốc vẫn còn nằm trong bóp tôi cho đến tháng đầu tháng 8 năm 2003 tôi chợt nhớ ông. Phone thì điện thoại đã cúp, hai vợ chồng tôi lái xe ra Footscray đến phòng mạch thì đã đóng cửa treo bảng cho thuê .

Tôi choáng váng hụt hẫng không biết chuyện gì, nếu ông về hưu thì ông đã phone cho tôi, buồn quá chẳng có Email của ông luôn cả Cellphone ông không dùng, tôi và ông tình Thầy trò khi ông làm Trưởng phòng Huấn luyện Trường Quân Y VNCH .

Tôi đã học tại đó năm 1971 rồi năm 1973 tôi học bổ túc mới gặp ông từ Tiểu Đoàn 2 Quân y về, ông dạy chúng tôi về các bệnh nội thương, giao tình của tôi và ông từ lúc gặp lại ông ở Úc .Midway Hostel năm 1978 ,tôi từ Altona Hostel lang thang đi ăn ké tại phòng ăn thì gặp ông .

Ông nheo mắt nhìn tôi rồi nhận ra tên khóa sinh, mỗi buổi sáng thứ hai chào cờ tại Sân Vĩ đình Trường Trường Quân y tôi là cái tên dễ nhận diện nhất tóc dài nhất ba gai nhất lì nhất và dê nhất.

Lúc này chúng tôi khóa sinh ngoại trú rất lè phè, đi học như Sinh viên Quân y

-Ông sang đây lúc nào ? ông Dũng mừng bắt tay rồi hỏi từ tốn

Tôi và ông tìm một cái ghế đá bên hông nhà ăn, tôi kể chuyện chuyển ra đi của tôi là cướp ghe vượt biên .

-Ông du côn quá, ông Dũng chỉ nói vậy thôi khuyên tôi nên học lại ngành y có gì tìm ông chỉ dẫn thêm tôi dạ dạ cho qua ải, rồi biến luôn ông Dũng dọn về Hawthorn, học để lấy lại bằng Bác sĩ, vợ thì lãnh hàng về may kiếm tiền nuôi hai đứa con gái với trợ cấp của Chính phủ đủ chi dụng hàng ngày, ông rảnh vất vả cho vợ đến đủ tầm số tiền mà ông cần trong đêm thì ông dừng tay học tiếp và dạy cho hai đứa con gái học .

Tôi đi làm việc tại một bệnh xá ở Murawee Thổ dân, rồi lang bạt sang Thái lan ông Dũng biết hết, cho đến năm 1986 tôi mới lò mò đến phòng mạch của ông mở hồ sơ

-Ông còn hình nào liên hệ đến Quân Y ngày xưa đưa cho tôi để tôi kèm vô cuốn sách tôi đang viết .

-Ok tui có mấy tấm đưa cho ông luôn tui chụp lại rồi.

Ông rất kỹ lưỡng trong việc cho phép nghỉ bệnh vì Bộ Lao động Tiểu bang đã cảnh báo với ông là cho bệnh nhân nghỉ nhiều quá, tóm lại ông rất thận trọng với ai xin nghỉ nhiều ngày, còn tôi thì mỗi khi khám bệnh muốn thuốc gì thì cứ nói đôi khi ông không muốn cho nhưng cũng phải cho thôi, nhìn tôi thật lâu rồi nói .

-Ông dùng cẩn thận nhé có gì chết tôi, đến bây giờ mà ông còn nhớ những loại thuốc đó là hay lắm .

-Tôi nói dối với ông, thật ra tôi xin thuốc đó để về trị bệnh đặc biệt của tôi.

-Ông nghe bài Ghép những mảnh hình chưa ? tôi hỏi vì tôi Edit bài viết của ông Dũng về người bạn là Bác sĩ Bạch Thế Minh Chỉ huy phó Tổng Y viện Cộng Hòa đưa lên Youtube cho Chú Tám đọc.

-Nghe rồi hay nhưng ngần quá sao ông không thêm mắm thêm muối vào ?

-Trời tui đâu dám phải xin ý kiến của ông chứ;

-Ông thêm vào tôi không trách gì đâu Ông Huyền Tôn khen ông lắm .

-Vậy sao Ông ghét tui mà kkk

Ông Huyền Tôn là một tu sĩ Phật Giáo, duy nhất tại Thành phố tôi ở, tôi không thích ông và thường đến Chùa giấu ống xin Xăm, và chôm tượng ông Địa. Nên ông Thầy này không ưa tôi.

Lúc rảnh rồi tôi ra khám bệnh ông tâm sự với tôi nhiều chuyện về Đất nước chuyện của ông với ông Bác Sĩ Hoàng Cơ Lân, tôi im lặng nghe không ý kiến ông nói .

-Tôi như hoa lạc giữa rừng gươm. Ông Lân về nắm Trường Quân Y đem theo đàn em Bác Sĩ Dù về nắm hết chức vụ then chốt, chỉ mình tôi là TQLC Ông biết không? nơi tôi khám bệnh là Cư xá Điện Lực cũng mất luôn, may mà có bạn bè giúp tôi về khám tại Bệnh viện Vì Dân của bà Thiệu lương cũng khá cùng với lương của Quân đội tôi sống thỏa mái .

Cách nói về ngày xưa của ông chắc có nhiều uẩn khúc, nên ông tâm sự với tôi sau khi ra trại cải tạo năm 1977 ông về một Bệnh Xá nhỏ làm việc dưới quyền một Bác sĩ VC từ Bắc vào chuyên môn thuộc loại Chuyên tu, Dốt chuyên tu , Ngu tại chức nhưng ông nhẫn nại kiếm lương sống qua ngày chờ ngày trốn khỏi cái Thiên đường đó mà ông và gia đình đang kẹt lại.

Một hôm tôi ra phòng mạch của ông thấy ông đang mang ba lô nhảy lên nhảy xuống trong phòng khám tôi hỏi .

-Bộ ông tính dợt lại Ba lô súng đạn về Phục Quốc hả? cho tui theo với .

-Đâu có tôi tập cho khớp xương hoạt động ngồi lâu quá tê luôn .À tôi nói ông nghe chuyện này .

-Bên này họ nói tôi TQLC dỏm khi tôi nhận giải thưởng Văn Học của Mặt Trận năm 1998 cuốn Chiến sử TQLC họ viết báo chửi tôi, Tôi nhận giải xong trị giá khoảng vài ngàn dollars tôi tặng lại cho Mặt Trận luôn.

-Họ nói Anh tôi ông Ninh tặng giải cho ông em là Dũng có gì mà rùm beng .

-Thôi thì ông cứ vờ đi hơi sức nào để ý chuyện bá láp đó .

Tôi và ông Dũng là tình Thầy trò, nhưng ông rất kỵ rượu bia thuốc lá và ông ăn chay trường, cho nên không hợp với tôi, Ông thích chụp hình những bức hình ông chụp rất đẹp vợ tôi phê bình nhận xét rất đúng ý của ông và khen.

-Chưa có bệnh nhân nào nhận xét sâu sắc như vậy làm bà vợ của tui khoái chí.

Tôi và ông cứ tôi tôi, ông, ông, chẳng Anh em gì ráo . Ông lớn hơn tôi 14 cái mùa Thu lá rụng dù rằng tui cũng bị ông cảm rằm mấy lần vì chuyện tác phong lúc còn học Trường Quân Y .

Ông trầm ngâm nói về ngày cuối của Trường Quân Y, lúc ông Đại Tá Hoàng Cơ Lân chân đã muốn chạy khoá sinh, sinh viên Quân Y gọi là Sao xẹt .

-Ông biết không hôm đó ngày Chúa Nhật 27 tháng 4 năm 1975 ngày tôi làm sĩ quan trực tại Trường Quân Y tiếng súng nổ rải rác đâu đó không xa lắm , Việt cộng pháo kích cầm chừng thì 10 giờ tối. Ông Đại tá Hoàng cơ Lân Chỉ huy Trưởng lái xe Jeep vào, người Hạ sĩ Quan và tôi đứng chào ông khi ông qua cổng Ông cho xe chạy thẳng xuống khu nội trú của Sinh viên

Quân Y khá lâu nói chuyện tình hình rồi ren với họ rồi đến ngay phòng trực của tôi,cả hai chúng tôi trầm ngâm lo âu, chuyện về tình hình Thủ Đô và các Sinh viên Quân y của các khóa 22 và 23 còn lại, trên nửa tiếng đồng hồ điều mà trước kia không hề có Ông Lân vỗ vai tôi rồi nói.

-Anh là người khí khái nhất

-Tôi nói xin -Cảm ơn Đại Tá

-Khoảng 4 giờ sáng Đại Tá Lân lại phone cho tôi lần nữa chắc ông không ngủ được .

-Anh Dũng tình hình nơi Trường Quân Y thế nào rồi ?tôi nghe tiếng súng nhiều lắm

-Dạ không Trường mình vẫn yên tĩnh Đại tá.

-Sáng mai thứ Hai phải làm lễ Chào cờ như thường lệ ý Toa thế nào ?

Ông Dũng vẫn tiếp tục kể nốt câu chuyện ngày cuối của Trường Quân Y,tôi đang chăm chú lắng nghe,tôi cũng muốn biết thêm vì ngày 1 tháng 5 tôi về Trường Quân Y thì quân Bắc Việt đã đầy sân trường Sinh viên biến hết,lúc đó tôi mặc cái áo màu nâu của một người dân chài ở bến Đá Vũng Tàu cho,quần thì của lính chân đi dép râu của VC tôi lượm được trên cái xác của ai đó nằm ven đường vì trúng đạn nơi đường Phạm Hồng Thái,tôi hẹn một thằng bạn tại đây nhưng hẳn không đến .

****

Phòng mạch vắng tôi và ông vẫn ngồi trong phòng .

Tiếng ông Bác sĩ Dũng vang lên nhỏ nhẹ, bà thư ký lấy làm lạ nên đem vào hai ly nước để nghe hai ông này nói chuyện gì mà cứ thăm thì hoài, bà Thư ký người Việt gốc Tàu này đâu biết sự liên hệ giữa tôi và ông, khi ông tặng tôi một bức tranh Hoàng Hạc Lâu mà ông đã chụp khi sang du lịch bên Tàu về ông rọi lớn ra bà nói một câu làm tôi suy nghĩ.

-Tôi chưa thấy Bác sĩ tặng tranh cho ai, ông là người đầu tiên tôi thấy đó .

Câu chuyện vẫn tiếp tục khi bà thư ký đi ra, Ông Dũng nhấp một miếng nước suối rồi cất tiếng .

-Chuyện Chào cờ mỗi thứ Hai tại Sân Vũ đình Trường cho tất cả khóa sinh Quân Y là thông lệ cả mấy chục năm nay,nhưng tôi đề nghị hủy bỏ vì sợ VC pháo kích và tình hình bi đát lắm rồi ,ông Lân yên lặng vài giây rồi nói .

-Ừ Moa quyết định theo ý Toa,hủy buổi lễ Chào cờ đi,rồi ông Lân cúp máy .

-Tôi gọi điện thoại cho Sĩ quan trực của Tiểu đoàn Sinh viên ra lệnh

-Anh thông báo cho tất cả Sinh viên là sáng thứ Hai không chào cờ.

-Luôn tiện tôi ra nói cho Hạ sĩ quan gác cổng kéo cổng không cho các khóa sinh ngoại trú vào Chào cờ,bảo họ về chờ lệnh mới .

Ông Dũng kể đến đây đôi mắt ông như có nước mắt ,lòng tôi chùng xuống như có một cơn đau bóp chặt lấy quả tim già nua ,dù sao đi nữa tôi cũng có thời gian mài đũa quần lính nơi đó .

-Ông biết lúc đó tôi là người cuối cùng nói chuyện với Đại Tá Hoàng Cơ Lân và nhận lệnh của ông trước khi ông ra đi và mất nước .

-Tôi yêu cầu phòng thủ ,lúc này những sinh viên Quân Y khóa 22 và 23 vẫn còn ,có mấy ông khóa 21 đã ra trường đã chọn Đơn vị như Sư Đoàn 1 và 3 nhưng kẹt lại vẫn còn quân số của trường Quân Y vắc súng ra phòng thủ ,có ông Nha sĩ vắc M72 ra luôn ,tóm lại trong kho có gì chơi nấy ,đâu có M16 toàn Carbine M2 và mấy cây Đại liên 50 cỡ li xỉ không biết còn bắn được hay không .

-Ông Lân giao hết quyền cho tôi rồi biến lên phi cơ Air france ,lúc đó có một một cú phone rất lạ gọi tôi dẫn khóa sinh đến một sân nhà Thờ gần đó để Chinook đón nhưng quá trễ không còn phi cơ .

Ông không kể thêm , thì tôi chêm vào

-Khoảng buổi sáng tôi từ Vũng Tàu về Trường Quân Y thấy tại Bắc quân lấy sách Y khoa trong Thư viện ra làm củi ông ơi chúng nó quăng tùm lum đầy sân,và đang chọc tiết một con heo ăn mừng thật man rợ .

Và cũng thời gian đó ông Dũng thay đồ thường phục đến Trường Quân Y như tôi, nhưng tôi và ông không gặp nhau vì ông đi hướng Quân y Viện Trần Ngọc Minh để sang Trường Quân Y.

Ông đứng lên lấy cuốn sách trên kệ đưa tôi .

-Tôi tặng ông cuốn sách vừa in xong Sống chẳng còn Quê Hời ký của tôi.

Cầm cuốn sách dày 696 trang in đẹp tôi trả cho ông 40 dollars ông không nhận

-Ông lấy đi tiền in,tôi đã mua hết các tác phẩm ông viết trả tiền in vậy thôi đừng ngại.

-Ok thôi, tôi viết vài hàng tặng ông bà đóng dấu cho xôm tụ một chút .

Tôi khoe với ông là tôi đã viết xong 3 truyện dài và nhiều truyện ngắn,nhờ ông giới thiệu nơi in, nhưng lần sân tôi làm biếng vì in để cho bạn bè,tụi nó không đọc đem vô Cầu tiêu bỏ đó tôi đã thấy rồi lòng xót lắm, như thằng già dịch lính Thủy đánh bộ bỏ lẩn lóc cuốn TQLC Chiến sử của ông Dũng nên tôi lấy về tặng người bạn phương xa ở Canada .

-In tốn tiền lắm, không có ai phát hành ,ông đem ra cho tôi vài cuốn tụi mình viết để tiêu khiển lúc về già ông gửi cho Thư viện Quốc gia đi để họ lưu lại Thư viện địa phương họ không nhận sách biểu,bây giờ sách của VC từ VN gửi sang rất nhiều có Logo hình cờ máu trong mục danh sách mà không ai phản đối .

Cộng đồng Tị nạn sao không lên tiếng ông Dũng ?

-Họ bận ông ơi; thôi mình bắt lực rồi, nghe ông nói máu nóng tôi dồn lên mặt đỏ gáy

Nhưng rồi xiu ngay ông nói đúng chúng VC bây giờ như ma xó có mặt khắp nơi hàng quán bây giờ tên xa lạ như Chả cá Lã vọng ,Phở Sa pa ,bánh cuốn Hàng Đào tràn ngập nơi có vết chân con cháu già Hù,mỗi sáng chúng tụ nhau nơi Sunshine đấu láo,ôm chó ăn trợ cấp đi vênh váo,đám Tị nạn CS về già có ông Homeless nằm vật vờ bên thềm Thư viện,có ông ngồi bó gối nhìn mưa rơi thật là chua chát.

Mấy thằng sanh Bắc tử Nam Bắc Việt về già con tụi nó ra đi từ miền Bắc bảo lãnh sang Úc đoàn tụ tà tà hưởng tiền già ,nhìn đám Ngụy già homeless cười khẩy.

-Đù má chúng nó,tôi chửi ông Dũng vềh tai nghe hỏi

-Ông chửi ai thế ?

-Tôi chửi chúng nó con cháu già Hù ông ơi.

Ông Dũng cũng như tôi không về lại nơi ra đi,đọc hết hồi ký của Ông BS Dũng tôi thông cảm những gì ông đã trải qua,696 trang tôi đọc trong đêm là xong,bà nhà tôi cần nhân

-Vợ được cuốn sách là Anh ôm luôn quên em.

Cuốn sách viết đơn giản dễ hiểu không triết lý không cao xa của một Bác sĩ Quân y TQLC .VNCH. Ông cho tôi toàn quyền Edit lại nếu thích để phổ biến như bài Ghép những mảnh hình nhưng chắc phải xin phép vợ ông hay con của ông.

Bác Sĩ Trần Xuân Dũng sanh năm 1939 tại làng Lý nhân Tỉnh Hà Nam Bắc Việt

Tốt nghiệp Đại học Y khoa Sài Gòn năm 1965 ,ông tình nguyện vào TQLC

Ông BS .Dũng cũng có ý định tự sát bằng AK 47 mà Đại Tá Chung TQLC tặng cho ông vẫn còn trong tủ ,lúc Tướng Dương Văn Minh tuyên bố đầu hàng,nhưng vợ ông vừa mới sanh một đứa bé gái đúng ngày 30 tháng 4 năm 1975 nên ông bỏ ý định đó .

-Ông mà dùng AK 47 tự sát thì chắc ông nát như tương,tôi hỏi sao không dùng Colt 45 súng ông đâu ?

-Tôi không mang về phòng riêng của tôi .

Kỷ niệm của tôi và ông chỉ có nhiều đó,không nhiều nhưng khi ông mất làm tôi bàng hoàng đau xót tôi tiếc và tự trách mình không đến gặp ông thường xuyên vì vợ tôi nói sau khi gặp ông xin giấy nghỉ bệnh .

-Bác sĩ Dũng lúc này em thấy yếu rồi Anh;

Tôi rất làm biếng khám bệnh định kỳ có nhiều khi 2 năm tôi mới gặp ông vì ngại mỗi khi gặp là ông phán một câu xanh dờn.

-Ông làm ơn đi thử -Mỡ ,Đường,Máu cho tôi,rồi chụp hình xem phổi như thế nào ho hoài mà làm biếng thế .

-Ông lo cho tôi như người Anh,ông tuổi Dần cùng tuổi với Hung Thần thứ 5 của tôi nên tôi ngán ít muốn gặp,nhưng ông tôn trọng sự chọn lựa của tôi dù tôi là bệnh nhân đi khám bệnh,tôi từ chối chụp hình phổi đưa ra toàn thuốc trụ sinh,ông lẩm bẩm rồi cũng viết toa
Mấy đêm nay tôi cứ hình dung ra ông đứng bên cái quầy của bà Thư ký nhìn tôi câu nói mà tôi không thể quên được .

-Người Anh em vào đây;hôm nay ông cần thuốc gì ?

-KKK nhớ ông ra đưa Medicare cho ông rẹt,chỉ cảm xoàng thôi ; bệnh hoạn gì ,một hôm tôi đi làm bị trục cổ ra ông nhờ ông viết giấy để Claim workcover,ông lắc đầu nói

-Phiền lắm, ông để tôi yên ông ra Bác sĩ Tây gần Thư Viện Footscray nhớ đừng nói tôi chỉ nhé

Ông không bao giờ thâm lạm Medicare như mấy ông Bác sĩ khác ,tôi thích ông ở chỗ này ông thanh liêm và trong sạch,trong khi mấy ông Bác sĩ khác kéo bà con bạn bè ra gạt Medicare vô tội vạ ,sau này bị giới hạn hết ăn được .

Bạn của ông tên Tôn Càn có viết đôi dòng về ông trên Sinh Viên Quân Y ORG

Ông Dũng có 3 nghề

Nghề Đốc tờ

Nghề rửa Chén

Nghề sợ vợ

Tôi đem chuyện này ra hỏi ông Dũng ông chỉ nói

-À ông Tôn Càn có sang đây chơi và ở nhà tôi vài hôm,ông ấy viết lãng nhăng cho vui đấy mà.

Tôi bồi thêm một nhát trong truyện của ông,ông viết

-Ông Dũng tôi hỏi thật nghe -Ông viết về những người đàn bà Bồng Sơn, Tam Quang cái hùm no Hair không sợ bị chửi sao ông ?

Ông nhìn tôi rồi nói -Ông cũng viết chữ mình tôi đâu mà hỏi,sự thật có gì mà sợ .

Tôi ngậm hột Thị luôn,tôi không ngờ ông cũng nghe bài tôi viết chuyện này

-Ông BS Dũng ơi ;ông đi về Vùng 5 rồi 3 tháng sau tôi mới biết tôi nhớ bài thơ của ông

Ý như mây nhẹ, chẳng Biên cương

Mặc thác đời chuyên trút nhiều nhưong

Tâm lắng ,thân vui dòng mộc mạc

Núi ngàn năm tĩnh vô -thường ./

Trần Xuân Dũng 2015

Nhìn tấm hình đám tang của ông do ông Nguyễn khắp Nơi viết đưa lên Dòng sông cũ Tôi ứa nước mắt nó đơn sơ không thể tả được, một cái ly dùng cắm vài cây nhang hai cây đèn Cầy màu trắng và trái cây chỉ có vậy cho một cựu Bác sĩ Thiếu tá TQLC. VNCH Một cựu Tiểu Đoàn trưởng Tiểu Đoàn 2 Quân Y Sư Đoàn 2 Bộ binh.

Nghe nói ông tranh đấu để được Vietnam War Gallery nào đó nơi đất Úc cho treo cờ VNCH ngày 19 tháng 6 ngày Quân lực , lúc ông gần sắp mất ông vẫn chống Cộng đến hơi thở cuối cùng .

Tôi biết ông không bạn bè nhiều,thời gian rảnh của ông là cùng đưa con trai ngao du đi chụp hình lúc hứng thú gặp cảnh đẹp là hai Cha con nhào xuống bấm máy,hay ông lò mò viết bài trên máy Computer,ông thường nhờ tôi chỉ cách định dạng các bài ông viết ,nhưng ông điếc nặng tôi phải nói thật lớn ông mới nghe,tai ông điếc nhưng đôi mắt ông không cần kính lão mới ngầu .

Tôi xin lỗi ông vì không được tin để đưa ông ra Nghĩa trang nơi thành phố Kiew lần cuối,tôi ra phía sân nhà đứng nghiêm chào nhìn lên khoảng trời đen kịt của mùa Đông nói lớn

-Khóa sinh 150,Số Quân 73 /401 .975 chào Thiếu tá .

Tôi chợt nghe tiếng ông nói đâu đây

-Bỏ tay xuống được rồi .

Những người lính già không bao giờ Chết họ chỉ dần tan biến

Tướng Douglas MacArthur

Cầu mong ông An nghỉ bình yên nơi cõi Vĩnh hằng ..

****

Tiếng vợ tôi nói

-Anh ơi làm sao lấy lại Hồ sơ bệnh lý của vợ chồng mình,ông ra đi đột ngột quá phòng mạch thì chẳng thông báo gì hết cho thân chủ về Hồ sơ cá nhân .

Tôi chẳng biết đâu mà lần,bà Thư ký tên Phương người Tàu của ông Dũng như bóng chim tăm cá May mà tôi đã làm xong thủ tục Body donation cho Melbourne Uni khi ông BS Dũng còn sống họ đã hỏi về Hồ sơ bệnh của tôi có bị bệnh Lao không ?nếu có quá khứ Lao phổi họ không nhận Body .

-Em tìm Bác sĩ khác mở Hồ sơ đi,đừng có lo tất cả dữ kiện đã có trong MyGov rồi

-Hay em đi ông Bác sĩ Tây gần nhà cho tiện;

-He he Anh không sợ ông ấy dè em sao ?

-Chả cũng già khú đế rồi em ơi gỡ gạc chút đỉnh thôi,mần ăn gì nữa em ui ,kệ đi đâu có bay màu kkkkk

Sau bài viết này tôi đã liên lạc được với con trai của ông,cháu hứa sẽ gửi Health Medical record qua Bưu điện,ông Bác sĩ Dũng ra đi đột ngột quá gia đình của ông cũng bàng hoàng, vĩnh biệt ông ./.

Phan Nhật Bắc

Tháng 8 năm 2023 Melbourne Australia

Kính mời đọc thêm những truyện khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/PhanNhatBac.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10700 TÁC PHẨM